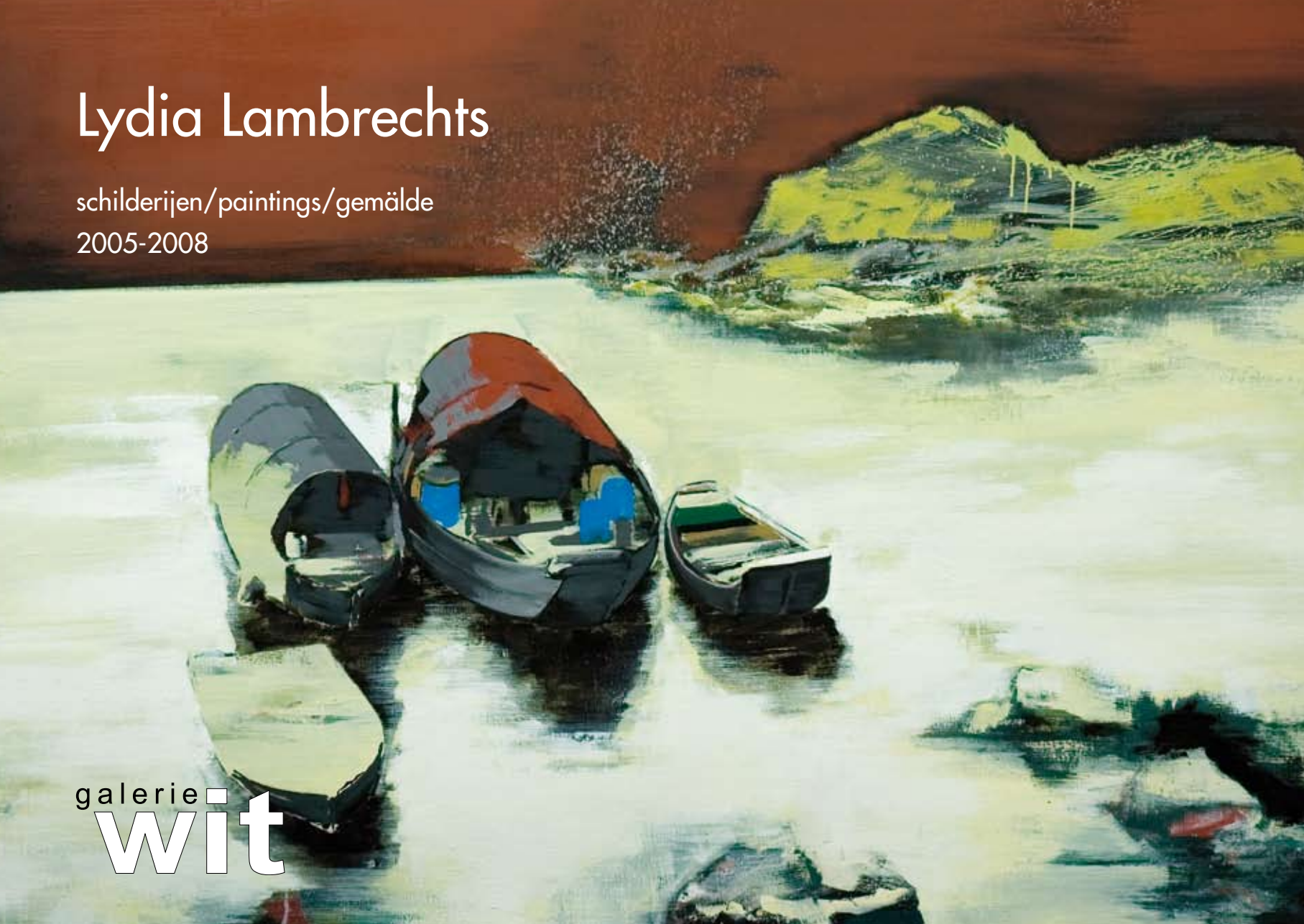

Lydia Lambrechts

schilderijen/paintings/gemälde
2005-2008

galerie
wit

De verruimde blik - Schilderijen van Lydia Lambrechts

“Aurora borealis
The icy sky at night
Paddles cut the water
In a long and hurried flight
From the white man
to the fields of green
And the homeland
we’ve never seen.”
(Neil Young, ‘Pocahontas’)

De schilderijen van Lydia Lambrechts bevatten iets dat voorbij het afgebeelde ligt. Lambrechts neemt je op in een omgeving die zicht biedt op meer dan alleen haar schilderij. Je moet niet naar, maar in haar schilderijen kijken. Daarvoor moet je een heuvel over, een rivier langs, een pad af, een huis in, aan boord gaan. Mensen in haar werk zie je meestal op de rug. Dat ben jijzelf, op zoek naar iets dat buiten je gezichtsveld ligt.

Het is een onbestemdheid die je alleen via Lydia Lambrechts’ geschilderde landschappen bereikt. Ondanks de verlatenheid die haar schilderijen kenmerkt, is er een aanwezigheid voelbaar van een menselijk verlangen naar

gezelschap. Je ziet er een glimp van terug in desolate bewoningen, in het licht van een olielamp aan boord, in een oranje waas in een barak, in een flakkerend licht in een provisorisch onderkomen, maar ook in een reflectie op water, in de schittering van ijs of van bevroren sneeuw, in een heilige waas van de lucht. Je bereikt nooit een permanent verblijf, hoogstens rustplaatsen op doortocht. Je moet veel achter je laten om er te komen. En dan ben je nog nergens. Je moet verder, verder.

In die schilderijen overheerst stilte. Op het eerste gezicht een ijzige stilte, want de landschappen zijn winters, ijszig en schraal. Maar juist die stilte is de warmtebron waar je je als kijker aan laaft, de beloning voor het kijken door de oppervlakte en de uiterlijkheden heen.

Lambrechts’ werk is in lagen opgebouwd, geschilderd in transparante olieverf. Ze stelt het samen uit beelden die ze in eindeloze reeksen verzamelt en die ze op haar eigen wijze ordent en rubriceert. Voor een buitenstaander zit in die ordening niet veel samenhang. Die ontstaat pas in haar schilderijen. Maar wat

steekt erachter? Wat is er niet geschilderd? Daar gaat het om in haar werk.

Ze schildert vaak noordse landschappen, soms met schaarse bebouwing, en mensen die op weg zijn of net even rusten. Op zichzelf aangewezen zijn ze, ook in gezelschap. Alles is dus benoembaar, maar vreemd genoeg wordt niets helemaal concreet. Haar composities zijn eindeloos hernomen, en opnieuw begonnen om greep te krijgen op wat nog niet te zien is. Het is er, je wilt het zien, maar je moet je uitstrekken om het te vinden. Het is halsreikend werk. Je moet je blik verruimen.

De wereld die Lydia Lambrechts schildert bestaat niet en je raakt er onmiddellijk in verloren. Toch weet je meteen waar je zou willen zijn. Je zou daar je hele leven kunnen wonen zonder precies te weten waar je bent in ruimte en tijd. Je enige zekerheid is dat je thuis bent in de vergetelheid.

Alex de Vries

Lydia Lambrechts - Paintings that require a broader view

“Aurora borealis
The icy sky at night
Paddles cut the water
In a long and hurried flight
From the white man
to the fields of green
And the homeland
we’ve never seen.”
(Neil Young, ‘Pocahontas’)

Lydia Lambrechts’ figurative canvasses go further than mere depiction. Lambrechts presents the viewer with scenes that encompass much more than just the paintings. You don’t look at them, rather you look into her paintings. And to do so, you have to climb a hill, follow a stream, walk a trail, enter a house, board a boat. The people in her paintings are usually seen from behind. It is you, the viewer, in search of something beyond your immediate field of vision.

The indefinable object of this search can only be reached via Lambrechts’ landscapes. In

spite of their desolation you feel a longing for human company. You get a glimpse of it in a deserted dwelling, in the light from a ship’s oil lamp, an orange haze around a hut, a light flickering in a tumbledown shelter, but also in a reflection on water, the sparkle of ice or frozen snow, an ethereal mist in the air. If you venture there, you’ll never reach home, at best a resting place on the way. You have to abandon everything to get there. But then you’re still nowhere: you have to go on, on and on.

Silence prevails in Lambrechts’ paintings. An icy silence at first sight, because her landscapes are wintry and bleak. Yet, this silence is a source of warmth, a reward to the viewer for venturing beneath the surface and outward appearances.

Lambrechts’ work is layered, painted in transparent oils. It is composed of images collected in endless series, which she classifies and arranges according to her own system. To an outsider the images seem unconnected,

until they reappear in her paintings. But what is behind the scenery? What has been left unpainted? That is the crux.

She often paints Nordic landscapes, sometimes with a few buildings, and people on their way or resting. They are solitary even in the company of others. Everything in her paintings is identifiable, but strangely nothing becomes truly concrete. Her compositions have been resumed endlessly, started anew to come to grips with what cannot yet be seen. It is there, but you have to strain to find it, craning your neck. You have to broaden your field of vision.

The world that Lydia Lambrechts paints does not exist, so you are lost instantly in it. Yet you know precisely where you’d like to be. You could live there all your life, without knowing exactly where you are, in space and time. Your only certainty is that you are home, in oblivion.

Alex de Vries

Der geweitete Blick – Gemälde von Lydia Lambrechts

“Aurora borealis
The icy sky at night
Paddles cut the water
In a long and hurried flight
From the white man
to the fields of green
And the homeland
we’ve never seen.”
(Neil Young, ‘Pocahontas’)

Lydia Lambrechts gegenständliche Bilder entziehen sich einer einfachen Schilderung. Sie bietet dem Betrachter Kulissen, die weit mehr enthalten als das bloß Geschilderte, aber nur wenn man nicht auf die Bilder, sondern in sie hineinschaut. Auf diese Weise steigt man auf einen Hügel, folgt man einem Flusslauf, geht man einen Pfad entlang, tritt man in ein Haus, steigt man auf ein Boot. Gewöhnlich sieht man eine Gestalt von hinten. Betrachter, das bist Du, auf der Suche nach etwas außerhalb Deines unmittelbaren Blickfelds!

Der Gegenstand dieser Suche kann nur mittels Lydia Lambrechts Landschaften erfahren werden. Trotz deren Trostlosigkeit fühlt man ein Sehnen nach menschlicher Begleitung. Man

verspürt es in einer verlassenen Behausung, in einer Öllampe auf einer Anrichte, in einer orangen Schwade in einem Schuppen, in einer flackernden Flamme, in einer vorübergehenden Unterkunft, aber genauso in einer Spiegelung auf dem Wasser, im Glitzern von Eis oder gefrorenem Schnee, im Flirren der Luft. Man erreicht nie eine dauerhafte Bleibe, höchstens ein Obdach für die Nacht. Du musst alles zurücklassen, um dort ankommen! Und dann bist Du noch immer nicht am Ziel! Du musst weitergehen, weiter und weiter...

In ihren Gemälden herrscht Stille vor, eine auf den ersten Blick eisige Stille, denn ihre Landschaften sind winterlich und öd. Dennoch ist diese Stille auch Wärmequelle, Lohn für den Blick durch die Vordergründigkeiten und äußerlichen Erscheinungen. Lambrechts Werk ist in Schichten aufgebaut, gemalt in durchscheinendem Öl, zusammengestellt aus Bildern in endlos gesammelten Serien, die sie klassifiziert und ordnet, in einem ihr eigenen System. Für einen Außenstehenden scheinen die Schilderungen unzusammenhängend, bis sie in ihren Bildern

wieder auftauchen. Was steckt hinter den Kulissen? Was ist ungemalt geblieben? Das ist die Krux. Es sind häufig nordische Landschaften mit spärlichen Behausungen und Menschen auf dem Weg oder rastend. Es sind Einsiedler - auch noch in Begleitung. Man kann alles in Lambrechts Bildern benennen, identifizieren, aber seltsam genug, nichts wird wirklich konkret. Ihre Kompositionen sind Endlosschleifen, starten von neuem, um das zu ergreifen, was bisher noch nicht zu sehen gewesen ist. Es ist da, aber man muss sich anstrengen, es zu finden, auf Zehenspitzen. Man muss sein Blickfeld weiten.

Lydia Lambrechts gemalte Welt existiert nicht - in dieser Welt geht man augenblicklich verloren, trotzdem man genau weiß, wohin man möchte. Man könnte sein gesamtes Leben dort verbringen, auch ohne genau zu wissen, wo man sich in Raum und Zeit befindet. Nur eins ist gewiss: Man ist zu Hause – im Vergessen

Alex de Vries

Zonder titel
2005, 130 x 170 cm
olieverf op doek

Glowing Stones
2005, 120 x 160 cm
olieverf op doek

Bosbrand
2006, 130 x 120 cm
olieverf op doek

Camouflage
2005, 180 x 140cm
olieverf en lak op doek

Zonder titel
2005, 90 x140 cm
olieverf en lak op doek
particuliere collectie

Zonder titel
2006, 170 x 250 cm
olieverf op doek
particuliere collectie

Vulkaan
2006, 200 x 170 cm
olieverf en lak op doek
particuliere collectie

Zonder titel
2006, 120 x 190 cm
olieverf op doek

Tent
2006, 70 x 90 cm
olieverf en lak op doek
particuliere collectie

Ijsheiligen
2006, 130 x 170 cm
olieverf en lak op doek

Zonder titel
2006, 80 x 140 cm
olieverf op doek

Zonder titel
2007, 80 x 100 cm
olieverf op doek

Stones
2007, 120 x 100 cm
olieverf op linnen

Zonder titel
2007, 42 x 31 cm
olieverf en lak op linnen
particuliere collectie

Silence
2007, 110 x 160 cm
olieverf en acryl op linnen

Kazachstan
2007, 115 x 170 cm
olieverf op doek
particuliere collectie

Zonder titel
2007, 115 x 170 cm
olieverf op linnen
particuliere collectie

Seeking Fish
2007, 120 x 100 cm
olieverf op linnen

Boathouse
2008, 115 x 170 cm
olieverf op linnen

Curriculum Vitae

1968, Roosendaal, woont en werkt in Arnhem

opleiding | education | ausbildung

2000-2003 Hoge School voor de Kunsten Arnhem: schilderen en fotografie

1997-1998 Nederlands Omroep Bedrijf, Hilversum (NOB): decorbouw

1990-1993 Kunstacademie St. Joost, Breda: vrije kunst, grafiek

1986-1990 Grafische school Rotterdam: opleiding reproductietekenen

tentoonstellingen | exhibitions | ausstellungen

2003 HKA eindexamententoonstelling, Arnhem

2006 Maximale Resolutie 2006 II, CBK Gelderland, Nijmegen

2006 Euro Art Festival, Amstelpark, Amsterdam

2006/7 22/12 – 7/3 solotentoonstelling, Rijnstate ziekenhuis, Arnhem

2007 8/3 – 25/4 groepstentoonstelling, Bart kunst in huis, Nijmegen

2007 14/4 – 13/5 Voorjaarsexpositie, Galerie Wit, Wageningen

2007 27/9 – 7/10 In de Hal 1, Loods 6 (Galerie Wit), Amsterdam

2007 17/11 – 22/12 solotentoonstelling, Ayacs Young Art, Amsterdam

subsidies

2005 Fonds BKVB, starterstipendium, Amsterdam

2007 Fonds BKVB, starterstipendium, Amsterdam

Colofon

tekst Alex de Vries (1957), auteur en adviseur op het gebied van kunst en cultuur, is verbonden aan het Bureau Stern / Den Hartog & De Vries in Den Haag. Hij was medeoprichter van Metropolis M., schreef tal van teksten over hedendaagse kunst, en verzorgt maandelijks kunstenaarsgesprekken voor de NBKS in Museum de Pont.

engelse vertaling Sara van Otterloo-Butler, English Language Editing

duitse vertaling Michael Jacobs, Köln

fotografie Herman van Ommen, Helga van Dalen, Louise Verbree en Lydia Lambrechts

vormgeving Cecile van Wezel, Grafisch Atelier Wageningen

lithografie Wim van Hof, Bvbeeld

drukwerk Drukkerij Modern, Bennekom

aantal exemplaren 700

uitgever Galerie Wit, Hamelakkerlaan 38, 6703 EK Wageningen

Deze publicatie is mogelijk gemaakt met steun van het Fonds voor Beeldende Kunst, Vormgeving en Bouwkunst.

www.lydialambrechts.nl

www.galeriewit.nl

april 2008

